

Arrest

nr. 161 440 van 4 februari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, van 26 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 oktober 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd, onder escorte, op 3 juni 2012 gerepatriëerd. Op 21 september 2012 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Bij beslissing van 26 juli 2013 werd de aanvraag 9bis, ingediend op 21 september 2012, onontvankelijk verklaard. Dat is de eerste bestreden beslissing.

1.2. Verzoekster werd op 26 juli 2013 bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het bevel om het grondgebied te verlaten werd op 6 augustus 2013 ter kennis gebracht. Dat is de tweede bestreden beslissing.

Eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.09.2012 werd ingediend door :

SA (R.R.: xxx)
nationaliteit: Armenië
geboren te Leninakan op (...)1960
adres: (...) 8500 KORTRIJK

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij alhier bij haar zoon woont en dat de familiale band zou verbroken worden indien zij haar aanvraag zou moeten indienen in het land van herkomst. Dit element kan echter niet aanvaard worden daar de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

De bewering dat het voor betrokkene niet mogelijk zou zijn om in Armenië een familieleven te leiden kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene hier niet de nodige bewijzen van voorlegt. Bovendien lijkt het wel erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 40 jaar in Armenië en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - nl. dat zij alhier sedert 2004 zou verblijven, dat zij arbeidsbereid zou zijn, dat zij sinds 2004 tal van cursussen gevolgd zou hebben, dat zij het Nederlands perfect machtig zou zijn, dat zij zowel de standaardtaal als de streektaal zou spreken, dat zij verschillende attesten kan voorleggen die deze beweringen kunnen staven, dat haar tweede zoon ook in Kortrijk zou wonen en dat zij een attest van inburgering kan voorleggen - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Tweede bestreden beslissing:

“In uitvoering van de beslissing van BN - Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

SA geboren te Leninakan op (...)1960, nationaliteit Armenië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, het redelijkheids- en het vertrouwensbeginsel, het plegen van machtsmisbruik.

Verzoekster stelt dat zij sinds 2004 ononderbroken in België verblijft, dat zij geïntegreerd is, dat haar zonen in België verblijven. Volgens haar is de stelling dat de integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaakt heel algemeen, en dat op basis van die stelling geen vreemdeling de machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan bekomen.

2.1.2. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient het bestuur na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

In de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom elk ingeroepen elementen niet beschouwd kan worden als buitengewone omstandigheid. De machtiging om verblijf bij toepassing van de vreemdelingenwet is slechts een gunst die de staatssecretaris in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid kan toekennen.

De Raad stelt vast dat aangaande de integratie van verzoekster omstandig wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“De bewering dat het voor betrokkene niet mogelijk zou zijn om in Armenië een familieleven te leiden kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene hier niet de nodige bewijzen van voorlegt. Bovendien lijkt het wel erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in

afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 40 jaar in Armenië en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - nl. dat zij alhier sedert 2004 zou verblijven, dat zij arbeidsbereid zou zijn, dat zij sinds 2004 tal van cursussen gevolgd zou hebben, dat zij het Nederlands perfect machtig zou zijn, dat zij zowel de standaardtaal als de streektaal zou spreken, dat zij verschillende attesten kan voorleggen die deze beweringen kunnen staven, dat haar tweede zoon ook in Kortrijk zou wonen en dat zij een attest van inburgering kan voorleggen - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980”

De ingeroepen lokale integratie heeft betrekking op de gegrondheid en wordt in de fase van de ontvankelijkheid niet behandeld. De elementen betreffende de lokale integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 van de vreemdelingenwet.

Aldus blijkt uit de bestreden beslissing dat het bestuur rekening heeft gehouden met elementen van integratie toch oordeelt dat deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en in deze ontvankelijkheidsfase niet worden behandeld. Deze concrete motieven worden door verzoekster niet betwist noch weerlegd. De Raad wijst er op dat buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte enz. ... De Raad van State stelde verder “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3). Het lang verblijf van verzoekster en haar daaruit voortvloeiende integratie zijn dus in beginsel elementen die de gegrondheidsfase betreffen. De beoordeling van het bestuur ligt dan ook in lijn met de bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State. Verzoekster maakt met haar verwijzing naar de elementen uit de aanvraag niet aannemelijk dat in haar specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen of dat in haar geval daar anders over moet worden gedacht. Tenslotte vermeldt de bestreden beslissing dat de aangehaalde elementen van integratie, hoewel niet weerhouden als buitengewone omstandigheden, nog steeds het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

2.1.3. Verzoekster betoogt dat zij bij haar zoon woont en dat haar recht op een familieleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM geschonden zou zijn, omdat zij gescheiden zou worden van haar zoon.

2.1.4. Verzoekster voert een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster meent dat het bestuur niet de onder artikel 8 van het EVRM vereiste belangenafweging heeft gemaakt.

In de aanvraag van 21 september 2012 vermeldt verzoekster als buitengewone omstandigheid:

“BIJZONDERE OMSTANDIGHEID DIE ERTOE LEIDT DAT DE AANVRAAG IN BELGIË WORDT INGEDIEND

Verzoekende partij] woont bij haar zoon in België. Wanneer zij zich naar Armenië moet begeven om aldaar een aanvraag in te dienen zou dit impliceren dat haar familiale band die op bloedverwantschap berust met haar zoon, zou verbroken worden. Het is voor verzoekster van groot belang omdat deze familiale band bijzonder hecht is. Bovendien is het voor verzoekster niet mogelijk waar haar familieleden allen in België verblijven, in Armenië een familieleven te leiden. In deze omstandigheden is de aanvraag in België ingediend.

OM DEZE REDENEN,

Vragen we u dat rekening houdende met de integratie en met artikel 8 EVRM, wat artikel 8 EVRM betreft met zijn weerslag zowel op de ontvankelijkheid als de gegrondheid, de regularisatie overeenkomstig artikel 9bis zou worden verleend.”

2.1.5. Het begrip 'buitengewone omstandigheden' houdt in dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.1.6. De bestreden beslissing motiveert aangaande artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij stelt:

“Betrokkene haalt aan dat zij alhier bij haar zoon woont en dat de familiale band zou verbroken worden indien zij haar aanvraag zou moeten indienen in het land van herkomst. Dit element kan echter niet aanvaard worden daar de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

De bewering dat het voor betrokkene niet mogelijk zou zijn om in Armenië een familieleven te leiden kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene hier niet de nodige bewijzen van voorlegt. Bovendien lijkt het wel erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 40 jaar in Armenië en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst”.

Hieruit blijkt dat het bestuur rekening heeft gehouden met het gezins- en privéleven van verzoekster alsook een belangenafweging zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM heeft gemaakt. In deze belangenafweging werd in het bijzonder nagegaan of het privé- en gezinsleven van de verzoekster, zoals kenbaar gemaakt aan het bestuur, in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, een buitengewone omstandigheid vormt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

2.1.7. Verzoekster betoogt dat *“Het is onredelijk om van de verzoekende partij te verlangen dat zij naar haar land van herkomst terugkeert voor een 'formaliteit', aangezien het uiteindelijk toch de Dienst Vreemdelingenzaken is die over de gegrondheid van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf zal oordelen”, “De verzoekende partij heeft niet de financiële middelen om terug te keren naar haar land van herkomst en om aldaar te verblijven voor een onbepaalde duur” en “De verzoekende partij kan in haar land van herkomst geen beroep doen op of verblijven bij familieleden of kennissen - mede gelet op haar lange afwezigheid - in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. De Dienst Vreemdelingenzaken aanvaardt dit niet, aangezien de verzoekende partij hiervoor geen bewijs aanbrengt”.*

De Raad stelt vast dat verzoekster de concrete motieven betreffende haar privé- en gezinsleven in België, zoals uitgedrukt in de bestreden beslissing, niet op ernstige wijze weerlegt. Met name stelt het bestuur dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk betekent van de familiale relaties, hetgeen verzoekster niet betwist, en dat een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt, hetgeen verzoekster evenmin betwist. Door deze concrete motieven niet te betwisten, toont verzoekster niet aan dat het kennelijk onredelijk is van het bestuur om vast te stellen dat een *“terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven”*. Verzoekster maakt met haar betoog derhalve niet aannemelijk dat het aangehaalde gezins- en privéleven een buitengewone omstandigheid uitmaken die het voor haar onmogelijk dan wel bijzonder moeilijk maken om de aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit het land van herkomst in te dienen.

Voorts moet er op worden gewezen dat er in casu enkel een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voorligt waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen als een

buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. De bestreden onontvankelijkheidsbeslissing verantwoordt enkel waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend; enige uitspraak over de gegrondheid van de aanspraak op een verblijfsmachtiging wordt in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing niet gedaan.

Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het privé- en gezinsleven zoals ontwikkeld in België staat nog steeds open, met name in het kader van een aanvraag om verblijfsmachtiging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend op grond van artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. Een onderzoek naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg plaatsvinden in het kader van deze aanvraag om verblijfsmachtiging ingediend in het land van herkomst.

In deze stand van het geding kan niet worden vooruitgelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling ten gronde door het bestuur of het door verzoekster ingeroepen privé- en gezinsleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt. Dit gegeven belet ook niet dat verzoekster de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont, samengevat, niet aan dat het bestuur de elementen, zoals aangehaald in de aanvraag, die deel uitmaken van haar gezins- en privéleven, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk heeft beoordeeld in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoekende partij toont evenmin aan dat de bescherming van haar gezins- en privéleven, zoals kenbaar gemaakt aan het bestuur, onder artikel 8 van het EVRM werd miskend, nu blijkt dat er een belangenafweging heeft plaatsgevonden omtrent de aangehaalde elementen die deel uitmaken van haar gezins- en privéleven, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.8. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cf. RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164. 171; RvS 27 juni 2007, nr.172.821 e.a.).

Het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (éd.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM.

2.2.2. Het tweede middel is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 juli 2013.

Verzoekster stelt dat verwerende partij, overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, rekening diende te houden met het gezins- en het familieleven vooraleer zij haar bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster betwist de vermelde motieven van het bevel niet, namelijk dat zij in het Rijk verblijf zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, meer bepaald een geldig visum.

Verzoekster stelt bij haar meerderjarige zoon te wonen. Uit het administratief dossier blijkt dat zij op 3 juni 2012 onder escorte werd gerepatriëerd en bijgevolg gescheiden werd van haar zoon. Verzoekster verblijft illegaal in het Rijk. Zij woonde gedurende 40 jaar in Armenië en haar verblijf en integratie in België kunnen niet vergeleken worden met de relaties in het land van herkomst.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen nadat een fair-balance toets heeft plaatsgevonden.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC